

מסורת הש"ס

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

קיב.

עין משפט
נר מצוה

בז א מיי פ"ד מהל'
ערו"ם הלכה ב סמג
עין טו:
מח ב מיי שם הלכה ו:
בז א מיי שם הלכה ט:
ג ד מיי פ"ו מהל' שכנים
הלכה ה סמג עין פד
טו"ע ח"מ ס' קסג עקיף
ב:
נא ה מיי פ"ט מהל'
מדרים הלכה ז סמג
לארץ רמב"ט טו"ע י"ד ס'
ר"ז עקיף לב:
נב ו ז ח מיי פ"ד מהל'
ערו"ם הלכה י סמג
לארץ טו:
נב ט י מיי שם הלכה יא:
ג ד ב ל מ מיי שם הלכה
יב והלכה יג ונע"י
כ"ע:

אין מחרימין אותן אבל נכסים שיש להם בלחמה העיר מחרימין אותן
ועומא מפורש לקמן: **אמר ר"ש מפני מה וכו'.** בכל דוכתי דרש
ר"ש טעמא דקראס: **ה"ג אמר מר ואם כל** (שללה) אשר זה לרבות
נכסי רשעים שצחלה לה: **אמר רב חסדא וננקצלין לחוסה.** נכסי

רשעים הקרוצין לעיר שיכולים לקצצם
למך העיר בלחמה ויז עממו שוכסין
שלל העיר לרבות לשורפן הן אכזדים
עמה אכל רחוקים דאין מגיעין לעיר
אין אכזדים. ודוקא שכבר היו לחוסה
אלא שמעכשיו היו מופקדים ביד
אחרים אכל לא היו מעולם בלחמה
כגון דנפלה להם צירוסה לא קרינא
ציה שללה ואין הממון אכד: **אלא**
ידיהו. דני עיר הנדחת ומופקדים
הם צעיר אחרת: **הא אמר.** רב חסדא
ובנקצלין לחוסה והא אין נקצלין:
דקבל עליו אחריו. בני עיר הנדחת:
כמאן דלא פליגא. (א) א"ל לחזית
בשר בלא שחיטה ואפילו שחיטה משחט
אין בשחיטתו כלום דלא לשחיטה
קיימא אלא למיתה ושחיטה זו היא
מיתת הבהמה ואין היתר אפילו
החזי שאין של עיר הנדחת דכי שחט
לסימן דעיר הנדחת אינו שחט אלא
ממית ולא מהניא ציה שחיטה:
עיסה. כל אימת דבעי פליג לה ואין
חלק של עיר הנדחת מעורב בו:
ל"ש שחטה משחט ל"ש קטלא מקטיל.
דצין בשחיטה וצין בהריגה קרינא
ציה לפי חרצט דאפילו שחטה מיתה
בעלמא היא ולא מהני מדי או
דילמא לפי חרצ היינו שלא דרך
שחיטה אכל דרך שחיטה מהניא לה
לטהרה מדי נצילה דנהי דלאכילה
אימסרה ואיסור הגאה הוא אכל
מיהני לטהרה מדי נצלה: **שיער**
נשים דנקיטות. שבעיר הנדחת מהו
אי הוו בכלל ואת כל שללה תשרף
או לא: **רשעניות.** פשיטא לן דשרף
עם שלל העיר: **פליטה.** שרץ
לגלמה: **פיאה נכרים.** גזיל של
שערות דעלמא שעושין לגוי קא מצעי
ליה לרצ יוסף אס של דנקיטות הוי:
מחוצר בגופה. שנקשר צה: **בגופה**
דמי. וכס שאין שורפין מלבושין
שעליהן שהרי דנקיטות הן כך אין
שורפין אותו גזיל: **דמלי כסבטא.**
מלה אותו גזיל צידת ואין קשורין
צה עכשיו: **כיון דעילא ונפקא.**
רגילה לקוסרה מדיר אף על פי שלא
קשרו עכשיו כל מקום שיהא שם נדון
כמלבוש שעליה דכל שעתא דעמה
עליה וכשאר מלבושין דמי: **רחוצה**
מעיקרא משמע. רחוצה שהיה לה
מתחלה ולא שעושין לה רחוצ עכשיו:
הוי

קשיא. לשון הפסוק קשה לתוך למ"ד חולקין (א) אבל לא מיתות:
גידיו. בל"ת נמשכין וכן גרים רבי בכוליה הש"ס מגריד גריד ונ"ל
שהוא לשון גרידא דמפרשין יחיד על שם שהוא יחיד משוך ומופרש
הוא מן הכל ואין לאחרים סביביו ולשון ארמי הוא ואין דומה לו
בפסוק (ודומה לו). אבל גורדו
ומעמידו על גלדו (ר"ה ד' כו): **הוא**
לשון עברי ודומה לו בפסוק (איוב ב)
ויקח לו חרס להמגרד בו בל"ת ופי'
לשון חטיטה שמחטט וגורד בסקין
או בכל דבר. וגורד צרי"ש לשון עברי
הוא כמו (שבת ד' כב). גורל אדם
מטה כסא ושלמן וכן (צ"ד ד' פו).
היה מגרר ויואל מגרר ויואל: **בשר**
נפשיהו גרידי. ומעשיהם מעשה
ואדוקים ציותר האולא ומעמלם הם
דמין דין הוא שיעשה עיר הנדחת:
אכל סך. דהודמו בשר נשים וקטנים
גרידי שאין אדוקים כ"כ: **יחי**
עדינן. היאך נעשין רוצה נדחים
הואיל דלרצין עדים והמלכה לכל
אחד ואחד: **דינן וחוצנין.** כשרואין
צ' או ג' מהם עובדים ע"ז לא
יסקלו אותן ומניחין כל האחרים
מלסקול אלא דנין אותם לסקילה
וחוצנין אותם בצית הסוהר וכן
עושין עד שרואין אס מלטרפין לרוצה
וחוצנין ודינן אותם דין אחר להריגה
ומלכדין את ממונם: **ומענה את**
דינס. שלאחר שנגמר דינס אתה
משהה אותם ומענה את דינס:

דינן וסוקלין. עד חלין דמחזקינן
להו כחידים ודינן וסוקלין ומחזיין
ואילן נמצר הדבר למפרע שהודחו
רוצה והוו בסיף וממונם אכד ומחזיין
ואילן אי אתה רשאי למשכן למיתה
חמורה: **ור"ל אמר מרצין להם צמי**
דינן. לאו משום דאין דינן צ' ציוס
אחד דהא אחרת צפרק נגמר הדין
(לעיל טו). דצמיתה אחר דנין אלא משום
דפשי עדים לכל אחד ואחד ואין פנאי
לחקור כל אחד ואחד ציוס אחד מרצין
להם צמי דינס כדי שמתקבל עדותן
ציוס אי ויגמר דין כולם ציוס אחד:
לשעריד. לצ"ד שבערין דהיינו
סנהדרי קטנה: **ואי אתה מוציא.**
אלא סנהדרי גדולה: **אלא מרצין**
להם צמי דינן ומעניין צדיניהם.
אס הוו מרצין ואס הודחו רוצ'
מעלים את כולן לצ"ד הגדול: **דמה**
יהא צעיר. משנה בהשומפין (צ"ב ז' א):
ויהא כחשי העיר. ליתן בלורכי
העיר: **למהוי ככני מתא.** שיהא
נקרא ככני העיר אין נקרא בפחות
מ"ב חדש אכל להקרות מיושבי
העיר כיון ששהה ל' יום נקרא מלכשי
העיר וקרינן צה את יושבי העיר
ההוא (א): **והסניא.** צניחותא: **המודר**
הנאה. שאומר הרי עלי קונס אס
אנה: **החרס אותה פרט לנכסי**
צדיקים שצחלה לה. שאס היו
צדיקים דרים בלחמה והיו להו נכסים
מופקדים במקום אחר ציד אחרים

(א) לעיל טו. ע"ש. (ב) צ"ב ז' א. (ג) ע"ש. (ד) ע"ש. (ה) ומוספ' מדרים פ"ב. (ו) ומוספ' פ"ד. (ז) ונכרין ז' וחס הגירס' ר' יוסף צ' מהל' (ח) ונשן הגירסא בסקמא מרגוס של וימת מיהא לך וסוכמא. (ט) לעיל מהל' טו. (י) ונכרין חולקין. (יא) רש"ש. (יב) ונכרין יג. (יג) ונכרין יד. (יד) רש"א מ"ה. (טו) ונכרין יז.

תורה אור השלם

1. והוצאת את האיש
ההוא או את האשה
ההוא אשר עשו את
הדבר הרע הזה אל
שעריך את האיש או את
האשה וסלקתם באגנים
דברים יז ה
2. הכה תכה את ישיבי
העיר ההוא לפי חרב
החרס אותה ואת כל
אשר בה ואת בהמותיה
לפי חרב: דברים יז טו
3. ואת כל שללה תבקע
אל תוך רחבה ושופת
באש את העיר ואת כל
שללה כליל לך אליהך
והיתה תל עולם לא
תבקע עוד: דברים יז יז

גליון הש"ס

נב' עיסה חציה של עיר
הנדחת. ע"י שגלת אריה
ס' פ"ט: שם יצא זה
שמוסר תלישה. ע"י לעיל
מו ע"ב מוס' ד"ה מלישה:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כמאן וכו'
דאי אפשר:

הגהות הגר"א

[א] נב' ואת כל אשר בה.
נמחק:

מוסף רש"י

פחות מיכן הן בסקילה.
כדין שאר יחידים (ב"ב ח. ט).
ויהא כאנשי העיר.
שגלת עמהם בעול (שם ז').
למיהוי מחבי מתא.
בשליש יום. וגבי עיר
הנדחת כמיז יושבי העיר
(שם ח. ט). שיער נשים
צדקניות. של עיר הנדחת
שלא הודחו עמה (שורבין ז').
בפיאה נכרית. שנקרה
הנקת לשערה קא מיעשא
ליה אי כגופה היא ויואל
עמה. אי כממונה. וק"ל
צדיקים שצחלה ויאלץ
ממנה ערומים וכל ממונם
מקצף. דכמי ואת כל שללה
מקבין וגו' (שם).

אחרת דמפקדי בתוכה והכא במאי עסקינן יבגון דקביל עליה אחריות
מהו דתימא כיון דקביל עליה אחריות כדיריה דמי קא משמע לן אמר רב
חסדא ב"המה חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת אסורה עיסה
חציה של עיר הנדחת וחציה של עיר אחרת מותרת מאי טעמא בהמה כמאן
דלא פליגא דמיא עיסה כמאן דפליגא דמיא בעי רב חסדא בהמת עיר הנדחת
מהו דתיתנהי בה שחיטה לטהרה מדי נבילה לפי חרב אמר רחמנא לא שחטא משחט לא שנא קטלא
מקטל או דלמא כיון דשחיטה מהניא לה שחיטה מאי תיקו בעי רב יוסף שיער נשים צדקניות מהו אמר רבא הא
דרשעיות אסור תקבין ושרפת כתיב מי שאינו מחוסר אלא קביצה ושריפה יצא זה שמחוסר תלישה וקביצה
ושריפה אלא אמר רבא בפאה נכרית היכי דמי אי דמחובר בגופה כגופה דמיא לא צריכא דתלי ב"בסיבמא
כנכסי צדיקים שבתוכה דמי וואבד או דלמא כיון דעילא ונפקא כלבושה דמי תיקו: ואת כל שללה תקבין
אל תוך רחובה וכו': ת"ר אין לה רחוב אינה נעשית עיר הנדחת דברי רבי ישמעאל רבי עקיבא אומר אין
לה רחוב עושין לה רחוב במאי קמיפלגי מר סבר רחובה מעיקרא משמע ומר סבר רחובה השתא נמי משמע:
והקדשות